

KT Banská Bystrica 2021

28. 8.2021

„Posledníkrát online?“ ptá se jedna z hráček zklamaně, když je oznámeno, že se turnaj v Martině (hergot, to zní blbě. V žádný Martině. V Martinu? Nebo raději slovensky v Martine? Ale tam bude ten dvojsmysl s Martinou taky, ne?) – jako téměř všechny letošní jemu předcházející – přesouvá na internetovou hernu.

Jediní, kdo v tom spatřovali výhodu, jsme byli my, kteří to máme z ruky. Ale už tehdy jsem si říkal, že bych se chtěl slovenského turnaje zúčastnit živě. Nejen proto, aby byla záminka zajet si do zahraničí, ale hlavně poznat všechny ty fajn lidi, s nimiž jsem se při online turnajích setkával, naživo. A pak jako kdyby mi bylo přímo souzeno vyrazit – místo v Bardejově prý bude turnaj daleko blíž, v Banské Bystrici. „Už jsem tam koneckonců jednou byl,“ říkám si (předloňská zastávka na cestě na dovolenou v Banské Štiavnici).

Na nejbližší sešlosti scrabble klubu Parnas v Pardubicích jsem na svůj záměr vyjet na Slovensko na turnaj zavedl řeč se Zbyňkem Burdou – jako kdybych tušil, že mi výpravu značně ulehčí: „No... uvažoval jsem, že bych do té Bystrice taky vyrazil. A možná i autem...“

Naštěstí si to nerozmyslel. Teď ještě aby někdo neskočil pod vlak (což lidi jeden čas s oblibou činívali, když jsem se vracel odněkud z dálky, a nejlépe v neděli večer) nebo abych se nemusel pro něco vracet jako před turnajem v Třinci.

Vybíhám schody na hradeckém vlakovém nádraží a mažu k tamějšímu kafe stánku v naději, že si ještě stihnu koupit a vypít jejich lahodnou kávu. Ano, měl jsem jednu doma před odjezdem, ale jednak už tomu jsou dvě hodiny a jednak – odolejte si!

Koupit ji stíhám, ale na pití už čas nezbývá. Kopnu ji tedy do sebe na ex, aby se nakonec ukázalo, že jsem ji vzhledem ke Zbyňkově zpoždění mohl vychutnávat aspoň deset minut. No, co už... kdo to mohl čekat...

„Mám takový tušení, že mně to nepude,“ přebírám Zbyňkovi jeho oblíbenou předturnajovou hlášku. „No to mně to nepude už vůbec. Jednak jsem tam několik let nebyl a jednak na rozdíl od tebe slovensky už nehraju...“

Těším se nejdřív na dobrý oběd korunovaný čepovaným pivem. Bohužel se stavíme v restauraci, kde nejen nemají příliš velký výběr, ale kde se navíc pivo ani netočí. Flák vepřového se sýrem a brambory – lepší to nebude. Abych měl aspoň pocit přísunu vitamínů (tedy kromě bččka v pivu), kydnu na to lžici strouhaný mrtve (takhle se asi před pětadvaceti lety mamka přeřekla při nákupu a od té doby mrkvi jinak neřeknu), čímž naprosto rozhodím pokladní.

„Jak já to mám teď počítat?! Tak víte co, já vám to namarkuju jako vokurku...“

Opustím dojídacího Zbyňka s tím, že se mrknu po nejbližším točeném pivu. To je skandál – nejenže oběd nebyl žádný zázrak, ale nebude ani pivo...?!

Nakonec musím vzít zavděk plechovkovým a kafem z automatu. No, lepší než kopanec do zadku.

Dát si pivo a kafe před dlouhou cestou autem není dobrý nápad. Tak nějak jsem to tušil, ale zatím jsem to na nejbližší benzínku vždycky vydržel – což je vzhledem k mé diagnóze (hydrocefalus), k jejímž příznakům patří právě častější chození na malou, zázrak – tak snad tomu nebude jinak ani dnes.

„Kdybych se začal nějak podezřele kroutit, tak prosím tě při nejbližší příležitosti zastav,“ křením se.

Zlá předtucha se naplní – akutní potřeba se ozve, když se to nejmíň hodí.

„Teď máš smůlu, jsme v zácpě. Leda bys mě pak doběh a naskočil za jízdy,“ zachechtá se Zbyňk d'ábelsky.

Muselo to být pár, maximálně několik desítek, minut, ale cesta na nejbližší benzínku mi připadala jako věčnost. Konečně je možnost si ulevit a vod té doby z lahve minerálky raději jen symbolicky ucucávám.

„Poslední Ř,“ vrací se mi lingvisticko-vtipková nálada, když nedaleko hranic se Slovenskem užírám ceduli Prostřední Bečva.

„Ještě počkej, bude Rožnov pod Radhoštěm. Tam bude poslední E s háčkem.“

Jak já tu scrabblovou komunitu miluju, proběhne mi již bůhvípokolikáté hlavou. Úplně stejně střelenej jazykovéj humor, kterému nikdo jinej nerozumí. A to jsem o ní prvních svých třináct scrabblových let neměl ani tušení.

„Tak jedem teda na ten turnaj?“ zakření se Zbyněk, když už jsme pomalu u hranic. „Nechcem místo toho někam na výlet, když už je tady tak krásně?“

Nechal jsem si vytisknout nejen tří-, ale i čtyř- a pětipísmenné slovenské výrazy. Nemám strach, že bych se je za dnešek všechny naučil, ale během cesty je párkrát pročtu tam a zpět v naději, že mi pár neznámých v hlavě uvízne.

To by jeden neřek, že největší kumšt po příjezdu bude vybrat hospodu. Ne že by byly špatné nebo drahé, ale – když už jsem, kurňa, na Slovensku, chci po večeri slovenský pivo, a ne plzeň, na niž si můžu doma zajít kdykoliv.

„*Raňajkáreň*,“ povšimne si Zbyněk krásného zvukomalebného slovenského výrazu. V češtině ho ani nemáme. (*Snídaňárna* by zněla blbě.) Pak ale správně po scrabblisticku dodá: „Dvě Ň!“

Kdyby nás někdo poslouchal, musel by si myslet, že jsme zdrhli z ústavu.

Po drahé době pobíhání sem a tam to vzdáváme a zaplujeme do nejbližší restaurace.

„Co to sou *hrianky*?“ ptá se Zbyněk nad jídelním lístkem.

Kouknu mu přes rameno. „Nejsou to topinky?“ odhadnu podle anglického popisu pokrmu. Shodneme se, že to tak nejspíš bude. Další užitečné slovo do scrabblu.

„V kolik zejtra vstáváme?“ vynesu věcný dotaz s tím, že si raději nastavím budík už teď.

„No nevim... ty toho stejně moc nenaspíš,“ zahýká smíchy. Naráží na svoje chrápání, kvůli němuž jsem si prozřetelně před odjezdem pořídil špunty do uší. A ještě tomu s úšklebkem nasadí korunu: „A hlavně na mě nemlaskej. Vadí mně to.“

Nastavím buzení na sedmou a nezapomenu jako budicí tón zvolit live verzi *It's a Heartache* své milované Bonnie Tyler.

„Myslím, že zaspání se nemusíme bát. Tohle by prej probudilo i mrtvýho,“ cituju maminičina slova, pronesená, když byla jednou mého budíku svědkem. Takovej budík prej mít, po probuzení by ji rovnou kleplo.

„No ale vyzkoušený to nemáš,“ zavtipkuje Zbyněk a zachlámeme se.

O pár řádků výše jsem ucedil cosi o tom, co by si o nás pomysleli lidi, kdyby slyšeli naše střelené scrabblistické hlášky. To je ještě prd oproti tomu, jak jsme strávili večer – nad slovenskou Wikipedií. Vytáhnou totiž opět ony vytištěné slovenské tří- až pětipísmenné výrazy a Zbyněk si vzpomene, že je mezi nimi slovo *plž*.

„To je prej ryba,“ vyrazí mi dech.

„Fakt?!“ Tak on to není náš plž, jak jsem si celou dobu myslel?

Skutečně. Česky se ta potvora jmenuje SEKAVEC.

„A víš, jak se řekne mlž?“ podělím se. „*Lasturník*.“

„A plž je teda *ulitník*?“ tipne si Zbyněk. Uchechtnu se, ale ukáže se, že má pravdu! Člověk se pořád učí.

„To už zní skoro jak uličník.“

„Budík si nastavovat nebudu,“ nazná Zbyněk, „... se vzbudím včas, protože ho stejně asi budeš mít nastavenej ty a budeš tam rachotit.“

Hodí po mně účtenkami za večeri. „To si přilož k deníčku,“ zavrže smíchy.

Děším se „syndromu první noci“ a jeho kombinace s posloucháním chrápání. Ke svému překvapení se však vyspím relativně výborně, aniž bych připravené špunty do uší potřeboval. Jen se asi třikrát na moment vzbudím, ale to je celý. Ráno dokonce budík ani nepotřebuju, procitnu sám před ním – ale stejně ho nevypínám, abych si prodloužil slastnou chvíli posloucháním Bonniina andělského hlasu.

„Tak pudem?“ zaklapnu složku se seznamem slov.

„... no jo, no,“ souhlasí Zbyněk naoko váhavě. „Sice se mně tam moc nechce – jednak mám pocit, že mně to nepude, a jednak když tě vidím, jak to máš našročený (některý výrazy, cos včera říkal, jsem v životě neslyšel)..., ale když už sem jedu takovou dálku za takový peníze, tak já tam teda pudu.“

Ještě že se Zbyněk včera i přes mizerný wi-fi signál dostal na internet. Jinak bychom teď nevěděli o změně – máme prej mít náhubky. Hm. Tak fajn. Ideální způsob, jak si ty nové tváře zažít. Ba co víc – v ceně startovního je jen oběd, ale už nikoli nápoje. A karty neberou. A já prakticky všechnu hotovost nechal včera na recepci za ubytování. Snad mi ty zbytky daj aspoň na pivo a kafe. Jako kdybych to tušil, vzal jsem si s sebou veškerá drobná eura z dřívějších cest z dob, kdy byl svět ještě v pořádku.

Dáme na benzínce snídani. Neodolám čokoládovému (jak jinak) zákusku s ovocem, jen si říkám, že to budu mít za chvíli hlad zas. No, už jsme si párkrát vyzkoušeli, že hladoví odehrávají nejlepší partie...

„Deme blbě,“ povšimne si najednou Zbyněk. A ono už je skoro devět...! Snad na nás počkají.

S jazykem na vestě se přiřítíme přesně v celou, abychom vzápětí zjistili, že se ještě půl hodiny bude v pohodě popíjet, kecat a uzobávat, než turnaj vůbec začne. Dokonce nás tu čekají jmenovky s křestními jmény – netuším, zda to takhle chodí na každém slovenském turnaji, ale každopádně je to milé a hezké. Jen si ji člověk nesmí zapomenout na předchozím stole.

Kolo 1: Michal Ivan. No nazdar, to bude nářez hned po ránu. Ale aspoň od příjemného soupeře – nezapomenu, jak mu prý u mých sepsaných dojmů z turnaje „slzy tiekli“.

Otevřu česko-slovenským rozkazem PRŠ. Prý si není jist, jestli to platí, ale bude na mě hodný a nepůjde protestovat. (Klidně mohl... slovo je platné.) Na druhý můj tah už ale podat námitku jde – stále si pletu slova *suš* a *súš* a odvážně přidám předponu samozřejmě k tomu druhému. A pak že odvážnému štěstí přeje. Leda prd.

Prohrajou jen poměrně těsně – 373 – 389. Moc velká útěcha to ale není – tím pádem za to mohou dva mé neplatné tahy, takže jsem si to prohrál sám. Kromě *osúš* ještě MYŤ – sloveso *mýtit* ve slovenštině vůbec není. Když si vyhledám ve slovníku jeho ekvivalent, málem mě klepne: prej tomu říkaj zkrátka *čistit'*... a *mýtina* je *čistina*.

Podobně jako u nás když prohrajete se silným soupeřem, „kompenzuje“ vám to systém tím, že vás v dalším kole pošle proti někomu z druhé strany žebříčku. Anna Černinská alias cernica – už jsme si párkrát zahráli na herně.net.

Ve druhém tahu zahraju neplatné slovo – chybně vyskloňuju *rúško*. „Poučí“ mě, že na rozdíl od češtiny mají ve slovenštině „to“ *rúško*, ale to já vím. To mě teda podrž – vždyť lokál vzoru *mesto* je *meste*, tak proč neplatí *rúške**? Zřejmě to někdy záleží na úzu, takové případy jsou i u nás.

Pokud v ní však můj neplatný tah vzbudil planou naději, pak jen nakrátko. V pátém tahu mám na ruce KÓD a X a na ploše je volné E. Už si říkám, že odehraju KÓDE za trapných devatenáct a X si takticky nechám, když vtom mě trkne, že KODEX se slovensky píše s dlouhým Ó. Fláknou to tam: padesát. Dostanu za odměnu žolík a o dva tahy později už tam hrnu bingo: (*k*)*osiaca* – celých devětadevadesát bodů díky tomu, že ho pověším na slovo MÓDA. Pak dvě čtyřicítka za sebou – FEZ+UF s F na dvojitým dvojnásobku a ÉR, RE a *or* na trojnásobek slova. Tou dobou už vedu

skoro o dvě stě, ale ani jeden netušíme, že hlavní překvapení partie teprve přijde. V jednatřicátém tahu se totiž soupeřka zbaví „tečkovaný svině“ zahráním slova *pätka*, jenže umístěným poněkud nešťastně dvě políčka před trojnásobkem slova. Po chvilce přemýšlení mě napadne – když platí *pätka*, musí platit i *stopätka*, ne? A i kdyby ne, vedu o dost na to, abych si kvůli pětasedmdesáti bodům mohl dovolit risknout ztrátu tahu.

„To asi nebude,“ zvedá se soupeřka na cestu ke slovníku. Ale vono jo! To už je úplně zoufalá, a když překročím 600 (což se i na živém turnaji ještě nikdy nepodařilo), je málem zralá na odvoz. Kdo by taky nebyl. Tolik jsem zatím nenahrál ani v českém scrabblu. Vítězím 330 – 632, a když se přijdou podívat Anniny kamarádky, jak se jí dařilo, líčí zdrceně: „Ten ma rozbil... tristo tridsat'... to si budem dlho pamätať...“

Zbyněk zatím bod nemá. Po druhém kole si přijde se smíchem postěžovat: „Já tam dávám takový pěkný slova, a voni mně je zamítaj...“

Je mi jasné, že takovou výhrou jsem si vykoledoval těžšího protivníka. Taky že ano – Dagmar Jančurová alias švadlenka, s níž mám na herně.net bilanci jen kolem 30 %.

Otevřu slovem KÓT a přijde mi, jak by řekl Zbyněk, „bingotvorná“ kombinace AEIMNPU. Netrvá dlouho a napadne mě *tupeniam* s využitím T od KÓT. Dokonce trojnásobek. Snad mi tam nevleze. O správnosti tvaru téměř nepochybuju, jen se děším toho, že prý neprocházejí zdaleka všechna slovesná podstatná jména – jeden ze soupeřů mě po zamítnutí jednoho neplatného informoval, že platí „len ta bežná“. Tak teď se jenom modlit, aby patřilo mezi ně.

Osmdesát devět.

Soupeřka bez protestu napíše součet. Ufff. Doufám, že u nich platí stejně jako u nás, že zapsání průběžného součtu je nonverbálním vyjádřením souhlasu se soupeřovým tahem, po němž již nelze podat námitku.

Jako kdyby mě chtěl za tento tah pytlík odměnit, začne mi to nehorázně sypat. Dvacet devět. Dvacet osm. Už poté, co položí v rámci druhého tahu slovo BORE, říkám si – bylo by hezký dostat C, vytvořit slovo BOREC a natáhnout od něj něco na dvojnásobnou hodnotu slova. V naší sadě jsou céčka hned tři; Slováci však mají jen jedno, takže jsem v to moc nedoufal. Teď však přišlo – a dokonce, jak jsem doufal, jsem schopen zahrát pětipísmenné slovo s C na začátku, CHODE, které navíc klidně může končit před posledním sloupcem herního plánu, aniž by to byla tak velká nahrávka jako v české verzi (kde stačí mít M na *chodem*; tady bych musel mít druhé C, které v sadě navíc není, takže by soupeřka musela pro dosažení této ztrojené hodnoty použít žolíky). Padesát devět – bodů jako za bingo.

Už podruhé za turnaj vyženu své celkové skóre nad 500. Vyhraju 540 – 385 a čuju nebezpečí – nářez od nějakého silného soupeře v příštím kole.

Ale tím se nebudem znepokojovat. Užijem si oběd, pívko a kafe a necháme to koňům...

Hráči si nemohou nepovšimnout mého úspěšného startu. 2 – 1, z toho jednou 600+ a jednou 500+ – a „taký mladý, veď ty si Československo nemohol veľa zažiť...“

Moc ne, pravda, jen deset let. Ale to stačilo na to, abych si v dětství slovenštinu naposlouchal... byť jsem Slovensko jako takové paradoxně poprvé navštívil až před šesti lety. Dodnes si pamatuju, že prvních šest čísel *Včelky Máji* vyšlo jen slovensky – a dodnes některé výrazy znám právě díky ní.

Ve čtvrtém kole přijde to, co jsem očekával – od Patrika Pintera dostanu pěknou dršťkovou, a bohužel tím nemyslím polívku. Není mi nic platné, že se zbavím Ä hned v prvním tahu – Patrik si vytáhne oba žolíky, s prvním zahraje bingo *neusrka* za 101 a s druhým *bacnite* za 78. Jejich platnost je mi jasná, námitky podám spíš pro případ, že by tyto tvary nedopatřením chyběly ve slovníku (jednou mi taková chyba vyhrála partii)... Výsledek 547 – 381 mohu vlastně paradoxně ještě považovat za úspěch – s top hráči se běžně prohrává o dvě až tři sta.

Na českých turnajích už si lidi zvykli, že se cpu hořkou čokoládou – je dobrá na nervy. Zrovna by se mi taky hodila, po takovém debaklu, jenže jsem ji zatím neměl čas hledat; teď si ale umanu, že ji najdu. Jednak ji teď potřebuju a jednak aby se neroztekla...

Tady je. Musel jsem jen sáhnout hlouběji, než by mě napadlo. Sežeru jí půlku na posezení, jako kdybych tušil, že mít „obalené“ nervy se mi v dalším kole bude hodit.

Klára Nemčoková – na herně.net jsem nad ní sice vyhrál jen jednou, ale prozatímni dnešní úspěchy mi dodají sebedůvěry a je to znát. Ač se hned zpočátku ujme vedení, hned po třetím tahu (*nótam* za 28) si vzhledem ke své momentální skladbě písmen říkám, že bych mohl zkusit poskládat něco „výživného“ na trojnásobnou hodnotu slova.

A taky že něco vymyslím. O tři tahy později přistane na desce *vústte*. Ť na dvojnásobku písmene, a tím pádem zšestinásobené. Sedmdesát osm.

To slovo vypadá tak příšerně, že jde podat námitku. Obvyklejší forma rozkazu by byla *vústite*, ale ukáže se, že stejně jako v české verzi má toto sloveso i méně obvyklou kratší formu imperativu (u nás by byly podobné – *vustte* a *vústěte*, tedy dokonce jedna s krátkým U a jedna s dlouhým). Slovo tedy platí, což pro mě znamená dalších pět bodů navrch. Do poloviny partie udržím náskok, pak však soupeřka složí slovo VOZÍŠ za 55. Dostane se tím do vedení, což mě tak znervózní, že slovo napíšu do špatné kolonky a několik následujících taky.

Naděje však ještě neumírá: vytáhnu si F a sprádám plány, že bych mohl na trojku zahrát některý z pádů slova *fak'la*. Zrovna si teď nevzpomenu, co znamená, ale důležité je, že o jeho existenci vím a dokážu ho v zásobníku najít, vyskočovat a zúročit. Slovenská slova začínající na *fuck* – tedy pardon, *fak-* – se dobře pamatují a čas od času se výborně hodí, jako například *fako*, což zní skoro jako *fuck off*. Ale prej je to nákej druh koně. Chudák.

Nad tím, že vám ve scrabblu stačí znát slovo, a nemusíte ani tušit jeho význam, se rozčiluje spousta amatérů a rekreačních hráčů, ale Stefan Fatsis v knize *Word Freak*, již jsem na žádost Jarka Nohavici přeložil do češtiny (což byla fuška na hranici přeložitelnosti vzhledem k množství přesmyček a slovních hříček) a která zatím leží na korektuře (s korektorkou potřebujeme dořešit a domyslet ještě několik sporných bodů), potřebu definic slov zahraničích při partii scrabblu bravurně vyvrátil. Pro parafrázi si půjčím tohohle zvukomalebného koně. Podle slovníku na aktuality.sk je to „kôň plavej farby“. (Teda, ta mapa znaků je úplně na nic. Našla mi O se vším možným, dokonce s několika znaménky najednou včetně vokáně, ale se samotným vokáněm ne. Rychlejší bylo si ho vygooglit a zkopírovat.) A co teď? Kdyby byla potřeba definice, stačí říct, že je to zvíře, že jde o druh koně, nebo bychom museli dodat i specifický znak (onu plavou barvu)?

Je to slepá ulička – a tak se našťestí došlo k závěru, že lpět na definicích slov při scrabblu nemá smysl.

VOZÍŠ způsobí v partii úplný obrat. Horko těžko doháním, a přestože se mi podaří plán s *fak'lou* (*fakle* za 60), na znovuzískání ztraceného vedení to nestačí. Prohraju 376 – 432 a vlivem nervozity nestačím ani zabránit soupeře v odnesení partiářů; taktak že si dohranou partii stačím vyfotit, ale partiáře už ne, o ně musím speciálně zpětně žádat mailem (tímto ještě jednou děkuji Patriku Pinterovi a Evce Zahradníkové za ochotu).

Hned vytáhnu slovník a najdu si *fak'lu*, díky níž jsem nakonec prohrál jen o padesát šest. Pochodeň! Fíha, odkud to znám? Že by z hornického muzea v Banskej Štiavnici? Je to možné. Tak vida, nikdo nechápe moji úchytku číst všude nápisy a cedule, ale teď se mi to hodilo... nebo mi to možná někdo položil v některé z minulých partií.

Člověk prohraje tři z pěti partií, a stejně dostane silného soupeře: Viliam Šnábel. Potkali jsme se na mistrovství světa ve scrabblu v roce 2013 v Praze, dokonce jsme si zahráli (vyhrál jsem, ale on měl nakonec o výhru víc). Ale ve slovenské verzi si naději moc nedělám.

Navzdory tomu však držím krok. Ve čtvrtém tahu mám dokonce šanci dostat se do vedení, ale za cenu nahrávky na ztrojenou hodnotu slova.

To si musím šeredně rozmyslet. Dobře vím, kolikrát se mi ve slovenské verzi nahrávka na trojku nevyplatila. Dokonce mě od ní obecně odrazovali – rozehrávat se prý ve slovenské verzi příliš nevyplatí.

Teď však je *reval* bezesporu nejlepší možný tah i navzdory nahrávce – už vzhledem k tomu, že soupeř vede. *Jste-li pozadu, rozehrávejte*, zní obecná poučka ze scrabblové příručky.

Vyplatí se. Stane se totiž zázrak – na tu trojku nic nemá! Okamžitě ji vyžeru: *revalo*+UTOP – třicet sedm. Vilo však okamžitě chystá protiúder: 34 a vzápětí 38. Fláknou ztrojené *okoťte* na trojku: 42. 228 – 211. To je boj!

Vtom však přijde něco, co nečekám: neplatné slovo... ale na straně soupeře. Dvojpísmenný výraz, ale napsaný obráceně – i mistr tesař... tož úspěšně protestuju a získaný tah navíc mi vlije elán do žil. Zbavím se Ā (*věz*) za patnáct. Je vyrovnáno! ... na chvíli. Jen co se zaraduju, jak elegantně jsem zbavil Ý ve slově VÝBOJE za 27, mrskne tam FOX a EX za 52 a můžu se snažit znova.

Naštěstí mi mezitím přijdou oba žolíky. Už Jarek Nohavica kdysi říkal, že jsou cesta do pekel, nikdy jsem s nimi však neměl problém... až doteď. Tolik možností, nervozita stoupá, neboť cítím, že bych mohl složit bingo a výrazně si tím zvýšit šanci na vítězství.

Ano. Tolik možností... že si vyberu tu neplatnou. Zkusím české NEODTAJE, jenže slovensky je to holt jinak.

„Teraz si nespomeniem, ako sa to povie...“ zaženu rodilého mluvčího do úzkých. „Ľad sa... čo? No, spomeniem si o chvíľu.“ To znám. V zápalu boje člověk občas i zapomene, jak se jmenuje.

Znásobí Ň za šestatřicet, čímž bodovou propast mezi námi ještě zvětší. Naštěstí si vzpomenu, co udělal v této situaci kdysi jeden můj výborný protihráč – otevřel si ještě jedno místo na bingo. Přesně to teď udělám taky – DO a NO na dvojku za deset.

Soupeř zahraje trojslovné kombo za osmnáct. Mezitím si spočítám, že ve hře chybí pěkných pár „hrůz“, jak jsem je jednou k pobavení všech nazval (abych věci uvedl na pravou míru, ten výraz je Zbyňkův. Ale přívlastek „zdobený“ už jsem si tam přidal sám...). Jmenovitě Ř, Ó a G. Jediná cesta k vítězství je tedy zavřít bingem – což vzhledem k jednoduché kombinaci lehkých písmen a dvěma žolíkům snad nebude problém. Hlavně zas nedat něco neplatného.

ADEJN??, přičemž D musí být minimálně třetí. Pokud na nic nepříjdu, jde ještě na NO navázat písmenem O za vzniku zájmene ONO, ovšem za méně bodů.

Naštěstí jedno z mnoha platných bing v této kombinaci vidím prakticky hned: *najed(i)(a)* – snadno si spočítám, že díky soupeřově odpisu to bude stačit na vítězství. Srdce mi buší jako o závod.

„I jako Ivan, A jako Adam. Sedmdesát osm, konec.“

Vilo zůstane jako opařený.

„Mal som to zabiť,“ běduje a zvažuje formální protest. „*Najedia... najedia...* na tom nie je čo namietat,“ usoudí správně, že se kvůli mizivé pravděpodobnosti, že by tvar ve slovníku nedopatřením chyběl, neokrade o dalších pět bodů, jimiž se podle stanov SSS penalizuje neoprávněná námitka, a zapíše součet. Odepíše závratných čtyřiatřicet a vítězím 378 – 444.

Třetí výhra. A „skalp“ Vila Šnábel. Začíná mě to tu bavit.

„Už viem – ľad sa topí,“ vzpomene si, jak je to ve slovenštině s tím táním.

Kolo 7 a losovací systém mě zase odmění snadnější soupeřkou. Iveta Chrobáková – párkrát už jsme „zkřížili meče“ na internetových turnajích.

Opět zafunguje jít do partie s optimismem. Hned ve třetím tahu položím „česko-slovenské“ bingo NATOČENÉ. Na moment se zarazím. Není to u nich *nakrútené*? Ale hned si vzpomenu, jak to je – *krúti sa* film, ale pivo se zcela určitě točí. Dali byste si snad jedno kroucené?

„Osmdesát šest.“

„Koľko?“

No, bodejť by rozuměla, když ta skóre huhláme do roušky. Můj první živej slovenskej turnaj, a zrovna poznamenanaj takovouhle pakárnou...

O čtyři tahy později udám pěkně Ľ ve slově *vľča* za třicet sedm. To mi udělá takovou radost, že si zapomenu dobrat písmena.

V českém soutěžním řádu je takovýto prohřešek trestán ztrátou tahu. Předpokládám, že to mají podobně, takže nahlásím podstav a pass. Prý by si toho ani nevšimla... ale já jsem holt poctivec.

„Hrajte... veď o nič nejde...“ poňouká mě.

„Nene... taková výhra by mě netěšila. Za chyby se má pykat.“ zakřením se. Brzy si to vynahradím udávením „tečkovaný svině“ ve slově *spät'* za čtyřicet.

Můj poctivě vynechaný tah ji tak vykolejí, že zahraje dvě neplatná slova za sebou.

V sedmnáctém tahu mi shodí chybně utvořené bingo (*zarastol** – teď koukám, že to druhé A je správně dlouhé. To čumím. Vždyť v přítomném čase a adjektivních formách se krátí. To je mi logika...) – ale vzhledem k tomu, že vedu o sto, je to pro ni jen malá útěcha. Tah před koncem už prohrává o více než sto šedesát, a aby toho nebylo málo, přijde mi v závěru žolík a zavřu slovem LANGOŠ za šedesát tři. Konečné skóre 569 – 341.

Čtvrtá výhra! Tak co, dotáhnu to na pět... nebo dokonce na šest?

Ke svému úžasu však vidím pořadatele, jak se vrhají na úklid. Co to...?

„Vono je jenom sedem kol?!“ obrátím se na spolucestovatele.

„A koliks myslel?“ Zbyňek ulovil dvě výhry a je rád, že není poslední.

Tak proto jich bylo sedm i na internetových turnajích... u nás bývá tradičně devět a nějak mě nenapadlo, že by to měli jinak. No, co už. Mám radost, že jsem tím pádem dnes vyhrál většinu partií.

Cože jsem to říkal – že mě to tu právě začalo bavit? No jo no... v nejlepším přestat. Zas někdy příště. („Odkiaľ že to si? Z Krkonoš? Tak to by si mohol teoreticky aj na sever Slovenska...“)

Skončím devátý z dvaceti. To jsem nečekal ani zdaleka.

Po rozdání cen (při němž měl zcela nelogicky největší výběr poslední hráč) se ještě shromáždíme na společnou fotku. Shodneme se se Zbyňkem, že to se nám na slovenských scrablistech líbí – více se druží.

Odměníme se dobrou večeří. Když už jsem na Slovensku, neodolám haluškám s brynzou – a samozřejmě pivu, které bude po takovém úspěchu chutnat ještě o to víc. Někde jsem tady viděl logo Šariše, vůbec nejlepšího slovenského piva, co jsem kdy pil – ale že by ho tu i točili, to nevypadá... ale co už, i ta plzeň bude po takovém úspěchu chutnat jak mana.

Jen co dorazíme na pokoj, neodolám hupsnout do sprchy. Po takový dřině je v ní obzvlášť blaho. Navzdory tomu, že jsem mj. vyhrál sprchový gel a ještě mám s sebou svůj, беру s sebou do koupelny ještě zdejší erární, který jsme vyfasovali společně s ručníkem – přece jim ho tu za ty prachy nenechám. Jenže jako obvykle se do toho jednorázového balení nejde dostat a v koupelně samozřejmě (to aby byli z obliga, kdyby se tu někomu něco stalo) není široko daleko nic ostrého.

Dostanu nápad. „Zbyňku?“ zavolám a zakřením se. „Podal bys mně, prosím tě, nůž?“

Vytřeští voči. „Nůž?! Na co potřebuješ nůž?“

„Nemůžu se dostat do toho jejich mejdla,“ vysvětlím, aby si nemyslel, že si hodlám něco udělat, a informuju ho, kde nástroj mám.

„Já ho tady nikde nevidím,“ vzdává Zbyňek prohledávání mé ledvinky. Naštěstí vím přesně, že tam je, tak zopakuju, že je v přední kapse. Ta není tak velká, aby se tam dal přehlédnout.

„Jo v přední! Já slyšel prostřední.“

Po sprše vybalím svůj sešit sloužící jako „scrabblový deník“ a sepisuju dojmy. Při tom si konečně prohlédnu, co jsem to vlastně vyhrál. Určitě užiju sprchovej gel – a co je tohle?

„To vypadá jak sada chirurgickejch nástrojů,“ zkoumám.

Zbyňek vyprskne smíchy: „... představa, jak tím pižlaj nějakýho pacienta...“

Zřejmě pilníky – do manikúry. Proč ne? Jen s tou růžovoučkou taštičkou na ně se radši asi nikde moc ukazovat nebudu.

Zbyňek se mezitím pustil do luštění hádanek do hádankářských turnajů, kterých se s naším týmovým spoluhráčem Jirkou Kracíkem pravidelně účastní. Když se k tomu nachomýtnu, občas mě požádají o menší brainstorming. „Co ještě může bejt knížka? Kromě vkladní a modrý?“ ptá se.

„... a nemůže to bejt kniha?“ napadne mě okamžitě část žaludku krávy.

„Ne.“

Zamyslím se. „... a nemá kravička knížku?“ zažertuju a oba se od srdce zasmějeme.

„Telecí knížka!“ řehoní se Zbyňek. „... jenže to by nezapadalo do děje...“

Chystá se taky do sprchy, tak ho varuju: „Je tam trochu nacákáno.“ Za ty prachy nemaj ve sprchovým koutě ani závěs.

Ještě že ho nic nerozhází. Vejde a se šklebem poznamená: „... no... to je spíš trochu víc...“

„Puč si na vrátnici mop,“ dodá a za chvíli mu div nevypadnou voči, když tak skutečně učiním.

„Já to myslel spíš tak jako... polovážně,“ zírá, jak se to jmu po sobě vytírat. „Prej sem sháněj uklízací četu, nechceš se přihlásit?“

Připomenu, že vzhledem k tomu, že je zítra neděle, poslední vlak z Hradce do Trutnova jede v osm večer. Přesto se shodneme, že není ráno kam spěchat.

Budíme se však sami opět kolem sedmé. Ani dnes nevynechám tradiční ranní bleskovou studenou sprchu. Jistě má svůj podíl na mých včerejších výhrách. Bez ní bych se totiž pořádně nevzbudil. Po mně zamíří do koupelny Zbyněk a cestou se kření: „Tam zas bude ten močál...“

Neboj. Má tradiční ranní ledový budíček je skutečně tak rychlý, že to snad nehrozí...

Před půl devátou ráno již objednááme ranní kávu na nedaleké benzínce. Když jsme se odubytovávali, neodolali jsme se zeptat recepční, jak je to s tím šestým pádem slova *rúško* a proč tam není dvojtvar, když se skloňuje podle vzoru *mesto*. Nevěděla. No, to je taky nápad, ptát se recepční. Určitě se ještě po našem odjezdu divila, co to tam spalo za exoty.

Vycházím na benzínce z WC, kde jsem zkejsnul o něco déle nežli zdrávo, a Zbyněk nikde. Raději mu zavolám, říkám si.

„Volaný účastník je dočasně nedostupný.“ Výborně. Teď se nenajdem, odjede beze mě a já abych šel na vlak...

Pokusím se vzpomenout si, kde jsme parkovali. Ufff. Auto je stále tu. Ovšem bez Zbyňka.

Popíjím ranní kávu a místo odkládacího stolku využiju místní zídku, když vtom jede kolem záchranka. Snad ho nevodvezli, napadne mě. Okamžitě to se smíchem zapudím, náhle však řidič přibrzdí těsně u mě a stáhne okýnko. Krve by se ve mně nedořezal.

„To je vaše auto?“ ptá se. Přisvědčím – nebudu to komplikovat – a ztěžka polknu. Už ho málem slyším, jak u bezvládného Zbyňka našli řidičák a auto vyhledali podle SPZ.

„Máte vo dverách privretý rukáv.“

Tak mocně jsem si už dlouho neoddech. Brzy poté se Zbyněk objeví. K jeho nalezení by bylo stačilo obejít benzínku. „Tam byly stolky a židle, tak jsem v klidu posnídal a vypil čaj... a kdes byl ty?“

Líčím střevní příhodu a následné pití kávy u zídky na parkovišti s obavou, co s ním je.

„No – co bys dělal, kdyby mě vodvezli?“ zachechtá se.

„Panorámata,“ upozorní Zbyněk, když opět vyjedeme – pro případ, že bych si nevšiml, že se před námi právě vypínají pověstné nádherné slovenské hory. Vskutku tak krásný pohled, že neodolám a fotím...

Stavíme se tradičně v Lošticích na oběd, kde víkendovou výpravu korunuju tvarůžkovým tatarákem. Jen to jejich místní pivo příště radši vyměním za nějaké vyzkoušené.

Díky za skvělý turnaj a zas někdy na viděnou!